

ŘEČ PÁNĚ

POSVÁTNOU povinností lidského ducha je vyzkoumat, proč žije na této zemi nebo vůbec v tomto stvoření, s nímž je spjat tisíceřými vlákny. Žádný člověk se nepovažuje za tak bezvýznamného, aby si myslel, že jeho život nemá smysl, pokud jej *on sám* neučiní nesmyslným. Na to se pokládá za příliš důležitého. A přece se jen málo pozemských lidí dokáže s velikým úsilím zbavit duchovní lenosti *natolik*, aby se vážně zabývali pátráním po svém úkolu na zemi.

Je to také jen lenost ducha, která je činí ochotnými přijímat od jiných ustálená, hotová učení. A lenost se projevuje i v uklidňující představě, že lpění na víře rodičů je něco velikého, bez důkladného přezkoumání myšlenkového obsahu této víry.

Toto všechno pak v lidech horlivě podporují vypočítavá a sobecká sdružení, spatřující v nárůstu počtu svých stoupců nejlepší cestu ke zvětšení a zajištění vlivu, a tím i své moci.

Pravé poznávání Boha je jim daleko vzdálené. Jinak by přece nepoutali lidského ducha strnulým učením, nýbrž by ho museli vychovávat k Bohem chtěné vlastní odpovědnosti, jež je podmíněna *naprostou svobodou duchovního rozhodování*. Jen tak může svobodný duch dospět k pravému poznání Boha, jež v něm dozraje k plnému přesvědčení nutnému pro každého, kdo se chce povznést ke světlým výšinám. Vždyť pouze svobodné, upřímné přesvědčení mu k tomu může dopomoci. –

Co jste však, vy lidé, učinili! Jak jste podvázali tento vznešený dar milosti Boží, jak rouhavě jste bránili, aby se rozvinul a všem pozemským lidem otevřel cestu, bezpečně vedoucí k míru, k radosti a k nejvyššímu štěstí!

Uvažujte: Také ve volbě, souhlasu nebo uposlechnutí, třeba jen z navyklé duchovní pohodlnosti nebo z napodobování jiných, *spočívá vaše osobní rozhodnutí*, za něž přebíráte, podle zákonů stvoření, osobní odpovědnost!

I na ty, kdo lidského ducha k tomu přiměli, dopadá přirozeně nevyhnutelná a neodvratná osobní odpovědnost. Ani sebenepatrnější myšlení nebo jednání se nedá bez stejnorodých následků vymazat ze stvoření. Do jeho tkaniva se jak pro jednotlivce, tak i pro celé masy vpřádají vlákna, neodvratně čekající na své rozuzlení. Jejich účinky musí nakonec přijmout původci, tedy zploditelé, ať již formou utrpení nebo radosti, vždy podle toho, co předtím sami chtěli způsobit, pouze ve zvětšené, a tudíž zesílené formě.

Jste zapleteni do tkaniva svého vlastního chtění a jednání, a nevyprostíte se z něj, dokud od vás vlákna neodpadnou odčiněním.

Mezi všemi tvory ve stvoření má lidský duch jako jediný *svobodnou vůli*, kterou si až dodnes neuměl vysvětlit, které nerozuměl, poněvadž v těsných hranicích svého rozumového hloubání pro její existenci nenacházel důkazy.

Jeho svobodná vůle spočívá jedině v *rozhodnutí*, kterých může učinit každou hodinu i několik. Avšak následkům každého ze svých rozhodnutí je v samočinném tkaní zákonů stvoření neodvratně podroben! V nich spočívá jeho zodpovědnost, nerozlučně spojená se svobodnou vůlí v rozhodování, jež je vlastní lidskému duchu, a to neoddělitelně.

Kde by jinak zůstala Božská spravedlnost, pevně zakotvená ve stvoření jako opora, jako vyrovnávání a udržování všeho, co ve stvoření působí?

Avšak Božská spravedlnost nepůsobí na lidského ducha pouze během krátkého období jednoho pozemského života, nýbrž je tomu zcela jinak, jak je čtenářům mého Poselství známo.

Mnohým povrchním rozhodnutím jste si již často způsobili utrpení a mnohdy přivádíte do neštěstí i své děti. Když už jste se vy sami ukázali být příliš líní, než abyste se vzchopili a bez ohledu na cizí názory sami posuzovali nejvnitřnějším cítěním pravdivost každého slova, jehož se hodláte přidržet, pak byste se neměli pokoušet následky své lenosti vnucovat ještě svým dětem a vrhat je tak do neštěstí.

Co je u jedněch důsledkem lenosti ducha, to u druhých způsobuje vypočítavý rozum.

Těmito dvěma nepřáteli duchovní svobody v rozhodování jsou dnes lidé spoutáni, až na několik málo těch, kdo se ještě snaží vzchopit a tato pouta v sobě zpřetrhat, aby se stali opravdovými lidmi, poslušnými Božských zákonů.

Božské zákony jsou ve všem pravými přáteli, jsou to pomáhající milosti z vůle Boží, otevírající tak cestu ke spáse každému, kdo o ni usiluje.

Není ani jediné jiné cesty ke spáse než ta, kterou zřetelně ukazují Boží zákony ve stvoření! Celé stvoření je řečí Boží a vy se máte vážně snažit, abyste se v něm naučili číst. To vůbec není tak těžké, jak si myslíte.

Patříte k tomuto stvoření jako jeho část, musíte se proto společně s ním zachvívat, působit v něm. Učíte se z něj, máte dozrávat; poznávající, máte stoupat výš a výš, z jednoho stupně na druhý; a přitahující svým vyzařováním, máte zušlechťovat všechno, co s vámi přijde na vaší cestě do styku.

Pak se bude kolem vás samočinně odvíjet jeden nádherný zážitek za druhým. A to vás bude ve zpětném účinku povznášet stále výše.

Učte se poznávat svou cestu ve stvoření, abyste si uvědomili také účel svého bytí. Potom vás naplní děkovaný jásot a nejvyšší štěstí, jaké je lidský duch schopen snést. Štěstí, které spočívá jedině v poznání Boha!

Blaženost opravdového poznání Boha však nikdy nemůže ani vyrůst, ani rozkvést z naučené, slepé víry. Vždyť jedině přesvědčivé vědění, vědoucí přesvědčení dá duchu to, co k životu potřebuje.

Vy, pozemští lidé, jste v tomto stvoření proto, abyste *nalezli* blaženost! A to v řeči, kterou k vám Bůh živě promlouvá. A porozumět této řeči, naučit se jí, vycitovat v ní vůli Boží je *cílem* vašeho putování stvořením. Ve stvoření samém, k němuž patříte, spočívá vysvětlení *smyslu* vašeho bytí a současně i poznání vašeho *cíle*! Jinak nemůžete obojí nikdy nalézt.

To od vás vyžaduje, abyste stvoření *prožívali*. Avšak prožít anebo prožívat je můžete teprve tehdy, když je opravdu *znáte*.

Svým Poselstvím vám nyní otevírám knihu stvoření. Toto Poselství vám ukazuje jasně řeč Boží ve stvoření, již se máte naučit rozumět, abyste si ji mohli zcela osvojit.

Představte si dítě, které nerozumí svému otci ani své matce, protože se nikdy nenaučilo řeči, kterou s ním rodiče mluví. Co by asi z takového dítěte bylo?

Vždyť by vůbec nevědělo, co se od něj žádá, a upadalo by z jednoho neštěstí do druhého. Způsobovalo by si jedno utrpení za druhým, a nakonec by ani nebylo k užitku a nemělo by z ničeho radost.

Což se nemusí každé dítě jen kvůli sobě naučit *samo* řeči svých rodičů, má-li z něj něco být? Nikdo mu nemůže tuto námahu odejmout!

Vždyť by se ve světě nevyznalo, nikdy by úplně nedospělo a nemohlo by na zemi působit, nýbrž by se stalo překážkou, břemenem pro druhé. A nakonec by muselo žít odděleně, aby nezpůsobovalo škodu.

Očekáváte vy snad něco jiného?

Takové nevyhnutelné splnění povinnosti dítěte máte samozřejmě i vy vůči svému Bohu. Jeho řeči se musíte *sami* naučit rozumět, chcete-li, aby vám pomohl. Ale Bůh k vám promlouvá svými stvořeními. Chcete-li se v něm dostat kupředu, musíte tuto jeho řeč nejdříve poznat. Zmeškáte-li to, budete odděleni od těch, kdo tuto řeč znají a řídí se podle ní, protože tak jen škodíte a překážíte, aniž byste to snad sami doopravdy chtěli.

Vy to tedy musíte učinit! Buďte toho pamětlivi a usilujte o to, jinak budete bez pomoci vydáni na pospas všemu, co vám hrozí.

Mé Poselství vám bude věrným pomocníkem!